

udvalget skal tage disse Sager op og gjøre politisk Kapital af dem.

Dinesen: Inden jeg gaar videre, vil jeg gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til Tidenden. I det Foredrag, som vi hørte fra den ærede Rigsdagmand for Ribe Amts 3die Valgfreds (Bustf), er der, saaledes som jeg opfattede ham, forefaldet et Par Rettelser i Tidendens Gjengivelse af hans Ytringer, som jeg vil nævne. Jeg hørte det ærede Medlem, da han omtalte, hvorlænge den nuværende Regjering havde siddet ved Roret, sige 7 Aar, medens der i Tidenden staar 8. (Afbrudelse). Jeg vil haabe, at de Herrer blot ville høre efter, saa skal jeg forklare nærmere, hvorfor jeg nævner dette. Egeledes staar der et følgende Sted, hvor han begynder at omtale mig og min Paalidelighed, første Gang „politisk Paalidelighed“, medens han først tilføiede Ordet „politisk“ noget efter længere hen i Foredraget. Da det ærede Medlem første Gang begyndte at tale om mig og brugte Udtrykket „Paalidelighed“, brugte han ikke Ordet „politisk“ men tilføiede det ganske vist senere. Jeg vil ikke underlægge det ærede Medlems Ord Andet, end at han mente min politiske Paalidelighed, men Ordet „politisk“ er kommet ind paa et Sted, hvor han ikke har brugt det. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg vil rette nogen særlig Anklage mod det ærede Medlem, og den anførte Afvigelse i Tidendens Gjengivelse af, hvad han har sagt ved denne Leilighed, er i og for sig heller ikke saa væsentlig. Jeg nævner det mere af den Grund, at, da jeg i samme Møde, saavidt jeg erindrer, gjorde mig skyldig i den Feiltagelse at nævne Baggesen som Forfatter af et bestemt Digt i Stedet for Wessjel — en Feiltagelse, jeg iøvrigt blev opmærksom paa strax efter, at jeg havde sluttet mit Foredrag — og da det ærede Medlem for Langeland (Brandes) kort efter havde Ordet og gjorde opmærksom paa denne Feiltagelse ved at sige, at jeg ikke var stiv i mine Klassikere, afbrød jeg ham, inden han endnu sik nævnt, hvem der havde skrevet det paagjældende Digt, med, at det var Wessjel, saa høit, at den Afbrudelse maatte have kunnet faae Plads i Tidenden, hvad den imidlertid ikke har faaet.

Formanden (Berg): Noget Overretskturer af Rigsdagstidenden kan man ikke vel tage ind under Forhandlingerne i Salen. Hvis det ærede Medlem, inden han begyndte sit Foredrag, havde haft nogen Meddelelse i saa Henseende at gjøre Formanden, vilde det have været mig sjævt at modtage den;

jeg vilde da have søgt de fornødne Oplysninger hos Redaktionen af Tidenden.

Dinesen: Det er sket tidligere. Det ærede Medlem, til hvem jeg iøvrigt har sigtet, det ærede Medlem fra Ribe, vendte den største Del af sin Tale til mig og kom, som meget naturligt var, ogsaa tilbage til Hillerødsmødet, og hvad der passerede. Jeg skal ikke gaa dybt ind paa nogen fortsat Forhandling om dette Spørgsmaal. Jeg skal kun sige et enkelt Punkt fast, som jeg ogsaa vil sige fast overfor det ærede Medlem, der sidst havde Ordet — hvis Berettigelse til at tale om min Feilighed ved den paagjældende Leilighed, et Udtryk, som den høitærede Formand lod passere, jeg iøvrigt ikke kjenner. Jeg troede dog endnu ikke, at det skulde være tilladt at rette saa direkte Angreb mod Anderledestænkende her i Salen, som det ærede Medlem gjorde; det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Dønnergaard) har jo ikke haft nogen bestemt Leilighed til at erfare, hvorvidt jeg er feig eller ikke, og det kunde jo være tidsnok for ham at sige dette, naar han havde gjort en bestemt Erfarings i saa Henseende. Søger han den, skal han faae Leilighed til at erfare, hvorvidt jeg er feig eller ikke. Som sagt, overfor disse Medlemmer vil jeg sige fast, at jeg fastholder, hvad det ærede Medlem for Ribe sagde, nemlig at jeg har tilraabt ham, og det ærede Medlem for Københavns Amts 5de Valgfreds (Holstein-Ledreborg), da de steg ned af Talerstolen ved Hillerød; jeg spurgte — og jeg fastholder min Berettigelse til dette Spørgsmaal — hvad de havde der at gjøre; thi de Herrer havde Intet der at gjøre. De hørte ikke til de til dette Møde Indbudte. Det var klart og bestemt angivet i Indbydelsen til Mødet, at det var Hvire, der indbød, og at det kun indbød sine politiske Venner og Meningsfæller, og al Tale, som gaar ud paa at forsvare, at man desuagtet gav Møde og havde Berettigelse til at møde, savner enhver Hjemmel. Jeg fastholder, at Hvire havde baade Opfordring og Berettigelse til at træffe alle de Foranstaltninger, der bleve trufne, ogsaa den at meddele vedkommende Politimester, at man søgte sin Sikkerhed truet, saaledes at han deraf kunde tage Anledning til at rekvirere den Assistance, han fandt fornøden for at opretholde Ordenen. Naar man bærer sig saaledes ad, som jeg allerede omtalte den anden Dag, at Modpartiet gjorde, at man udfæder Opfordring til sine Meningsfæller om, at de i størst muligt Antal skal komme tilstede, naar man siger, at det bør ikke være Provisorister til-